

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.
Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-ora 6 cr.
a treia-ora 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Popăriei Nr. 15.

Telefon Nr. 14.

Se prenumără și la poste și la librării.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscrise nu se înapoiază.
Numele singuraticii la 5 cr. se vînd la „Tipografia”, soc pe acții.

Grupuri naționale.

„Dreptatea” se plînge, într-un articol bine simțit și sincer, de lipsa de respect și efect al acțiunii sale în decurs de trei ani. Asta din incidentul, că Românii bănățeni au fost duși cu droaia, vagoane pline, la expoziția millenară din Budapesta.

Întru adevăr e foarte trist pentru noi, că atunci, când toată opinia publică românească e în contra milleniului, când de pretutindenea poporul s'a manifestat în contra a oricui aparține lui, și comitetul executiv al congresului naționalităților a dat protest solemn în contra lui, — pe atunci din Banat se duc Românii cu sutele la Budapesta, avînd în fruntea lor, nu numai slujbași de ai puterii politice, sau „seducători”, după-cum cu tot dreptul îi numește „Dreptatea”, ci chiar „conducători” naturali, câte cincisprezece preoți și învățători. E foarte trist acest lucru, dar' e și simptomatic, pentru-că nu e un cas izolat, și lucrul nu se face numai sfortat. După-ce nenoricitii aceia de Români au ajuns la expoziție, și au vizitat-o în frunte cu „conducătorii” lor naturali, preoții și învățătorii, s'a găsit un preot care se făcuse declarație în numele Românilor spunînd: „Noi sîntem patrioți buni și ca atari voim să rămînem; dacă ici-colea câte un agitator nebumnește poporul, noi ne nîsim a-i aduce la calea cea adevărată, ceea-ce peste tot ne succede”. Doamne fereste se admite, că acel preot răticat ar ave vre-un drept se vorbească în numele cuiva; dar' la tot cazul el mai are destui ortaci. Căci dacă se află 15 (!) preoți și tot atîția învățători, cari se se pună în fruntea unui atare convoi rușinos; dacă se află părinți, cari se-și lase pruncii a-i duce la „millineu”, se-și arete acolo ca de „mynune”, cum s'a întemplat cu cei 1000 de copii din Torontal, între cari au fost și Români; dacă s'au găsit atîția Români, cari se se lase a fi duși la meetingul liberal făcut la 1894 în Budapesta, căți de fapt s'au dus acolo ca să demonstreze pentru „nunta jidovească”, asta dovedește, că popa acela răticat mai are ortaci, și între clerici și între laici, și aceasta apoi e nu numai foarte trist, ci și simptomatic. *Es ist was faules im Lande Dänemark.*

De aceea „Dreptatea” are tot dreptul de a se plînge și cu toții trebuie să ne plîngem. De cât aceasta nu ne ajută nimic.

Ea zice:

„Dreptatea” și „Foara de Duminecă” sînt organele prin cari zilnic vorbim popo-

lului, arătându-i calea cea bună. Cu mari jertfe se susțin aceste organe. Nici unul din noi n'are profit material cît e negru sub unghie din munca noastră zilnică. Le susținem din puterile noastre proprii, numai ca să ne putem menține libertatea acțiunii și independența față cu orișice, care ar vrea să ne impună vederi, cari nu sînt ale noastre, și porniri pripite, cari nu convin cu serioșitatea ținutei noastre politice.

În schimbul atîtor jertfe, cari le prestăm alături cu celelalte organe și grupuri naționale, am fi în drept să pretindem dela cei-ce ne cetesc și ne urmăresc faptele, să nu lase poporul purtat, ca o turmă de vite pe la tîrguri mari.

Eată cuvinte vrednice de atențiunea noastră a tuturor; eată mărturisiri pline de învătătură. Le scoatem la iveală și o se le analizăm puțin, nu pentru a discuta numai, ci pentru-că ele caracterizează starea noastră politică. Nu ne place a discuta cu confracii dela celelalte organe naționale, fiindcă aceasta înaintea multora apare ca o ceartă, și de asta e sătul publicul, acum însă trebuie să o facem, și cetitorii obiectivi vor găsi, că nu ceartă, ci bună înțelegere căutăm.

Mărturisirea „Dreptății” ne arată, că acest ziar, dimpreună cu „Foara de Duminecă”, a costat și costă ce e drept foarte multe jertfe, dar' rezultatul măcar moral al atîtor forțe materiale și spirituale, ce a consumat el în decurs de 2 ani și jumătate e aproape nul. Din contextul pasagiului citat se pare-că mărturisirea e făcută, nu de un redactor, ci chiar de un fondator. Noi știm chiar mai mult. Știm, că cele două organe, nu numai nu aduc nici un „profit material”, ci chiar au pretins și pretind o mulțime de jertfe aparte, pe cari unii dintre fondatori le-au dat cu o generositate laudabilă.

Dar' ce folos?

Dacă ne întrebăm, că oare jertfele materiale, făcute de fondatorii ziarelor, și forțele spirituale tinere consumate la aceste 2 organe, stau ele măcar în oarecare proporțiune cu rezultatele lor, nu credem, că ar pute răspunde pozitiv nici cel mai optimist. Dar' la ce se mai întrebăm? Răspunsul îl avem gata în însăși mărturisirea de mai sus a „Dreptății”.

Bine, dar' ce poate fi pricina?

Fără a intra mai detaliat în discuțiune acum, credem, pricina e în însăși starea noastră politică. Sîntem un singur partid politic, cu un singur program, și ne lăudăm vecinic cu o solidaritate puternică. Și de fapt totuși se fac grupuri deosebite, cu organe deosebite. Bine, dar' asta înseamnă disoluțiune, demoralizare, și usare zădărnica de forțe.

Dacă singuraticile ziare ar fi într-o strînsă legătură, și crearea lor ar fi isvorită din principiul împărțirii muncii, atunci poate-că am ave vre-un rezultat, poate-că cauza ar căștiga. Astfel însă nu facem decît ne paralizăm unii pe alții și demoralisăm poporul, care în sfîrșit nu mai ascultă nici de unul, nici de altul, ci se dă pe partea puterii.

Admitem, că au fost stări, în mijlocul nostru, cari au putut motiva înființarea unui nou organ special în Banat. Dar' organul acesta pe lângă combaterea rezelor ar fi avut de datorie să indice pozitiv leacul, și de altă parte să caute a pătrunde în popor spre a-l deștepta.

De fapt însă ce a făcut? Nici una, nici alta. Stările morbide și-au făcut procesul, a izbucnit răul, și s'a curățit, cît numai s'a putut de bine, fără a fi intervenit vre-un ajutor din afară.

În ceaaltă direcțiune, în deșteptarea poporului, încă nu se poate zice, că ar fi raportat vr'un succes. Articollii frumoși, scriși cu entusiasm tineresc, pornit din inimă curată, au rămas aproape fără efect, pentru-că cercul cetitorilor a fost totdeauna foarte restrîns. Și apoi pentru a pătrunde în popor nu e destul a scrie și tipări articoli frumoși, și cei-ce intenționează o acțiune se nu creadă, că și-au făcut datoria, dacă au jertfit destule parale pentru tipărirea produselor spirituale a unor redactori entusiasmați. Pentru a „manține libertatea acțiunii” trebuie și o acțiune, pentru a fi în drept să pretinzi, ca „cei-ce ne cetesc și urmăresc faptele, să nu lase poporul purtat ca o turmă de vite”... trebuie și fapte.

Multe am ave de zis, în această ordine de idei, și poate le vom și zice, acum însă încheiăm, cu constatarea:

Până acum am făcut împrăștiare de forțe, am făcut „grupuri naționale”, am criticat acțiunile făcute numindu-le „pripite, cari nu convin cu serioșitatea ținutei noastre”, și am jertfit înzădar: se învîetăm din trecut. Răul principal s'a recunoscut și delatatură, se facem acum o adevărată gardă națională, concentrare de forțe și acțiuni, pripite ori nepripite, dar' acțiuni, căci apa care stă se strică, lipsa de acțiune ne lenevește, ne demoralizează și ne omoară. Și o astfel de moarte ar fi cea mai rușinoasă.

Acum, când acțiunile făcute sînt predate istoriei, e șod a le mai critica la ziar; și când ni-se discută dreptul de organizație națională, ni-se contestă chiar existența, e foarte nesocotit a ne mai separa în „grupuri naționale” după „organe” cari de abia există, și de abia se mai cetesc.

Să reîncepe scandalul. De abia s'au mai potolit puștel valurile scandalului cu Metropolitul Ghenadie și se reia firul scandalului provocat la Liga. Eată ce cetim în „Ziua”:

Cei patru membri din fostul comitet al „Ligei”, d-nii Delavrancea Periețanu-Buzău, Bursan și Bianu, au trimis o adresă noului comitet al „Ligei” prin care îl somează ca în 24 de ore să părăsească localul „Ligei”.

D. I. Grădișteanu, președintele, a convocat comitetul pe astă-seară ca să iee o decisiune.

Hotărît, fostii membri ai comitetului și-au pierdut capul cu totul.

Anziți, după-ce ei singuri au cedat localul noului comitet, acum îl somează să plece.

Îndrăzneala întrece toate marginile. Întru adevăr, ce mai vreau oamenii acestia. Nu mai pot trăi decît din scandal și în scandal?

Lueger și Bánffy. În ședința de luni a dieței, Bánffy a dat răspuns la interpelarea lui Meszlényi despre Lueger și antisemitism.

Cetitorii vor găsi în rubrica din parlamentul maghiar răspunsul caraghios al lui Bánffy, răspuns care dovedește absoluta neputință a întregii haite, fie guvernamentale, ori opoziționale, contra partidului antisemit și mai ales contra lui Lueger.

La locul acesta vom reproduce observațiile lui „D. Volksblatt” din 24 Iunie, asupra minunatului răspuns bánffyist. Citînd expresiuni insultătoare despre capul antisemiților, „D. V.” zice între altele: „Negreșit, că nu poate fi vorba de vr'o vătămare de onoare prin Bánffy, căci actualul conducător al destinelor Ungariei aparține la acel soi de oameni, cari peste tot nu pot vătămă pe nimeni în onoarea lui”.

Foarte bine a spus organul antisemit, par'că ne-a luat vorba de pe buze.

Pomenind agitațiunile, foia vinează declară: „Dar' și în altă privință nu vor lipsi de sigur, se ese la iveală efectele agitațiunilor noastre. Popoarele nemaghiare din Ungaria vor prinde puterea la persistența în lupta-le de desperare, și, în fine, în Austria simte cu ele un partid puternic”...

Aceste patru punctulețe semnificative le pune însuși ziarul antisemit. La însinuirea ridicolă a lui Bánffy, că partidul antisemit are aceleași tendințe cu „independenții” (Unguri, adică numai cu fracțiunea lui Ugron), „D. Volksblatt”, se înțelege, răspunde rîzînd, că „cel mult în aceea consimțim cu ei, că avem aceeași părere, amîndoi despre valoarea baronului Bánffy”...

Articolul vinează în-ine:

„Dumnealor dincolo de Leitha nici-odată nu s'au dat în lături de a se amesteca în treburile interne ale Austriei, cînd aveau șanse de a reuși. Nici bar. Bánffy n'ar refușă, a-și vîrî labele în chestiunea Lueger, dacă ar ave curagiu pentru asta. Dar' omul, care în parlamentul ungar face așa mare gură, mărturisește deja, că într'a-adevăr e neputincios față cu „agitațiunea Luegeristă” și acest fapt constatat pune de sine pecetea caraghiosității pe grobianitățile lui”.

Din Bosnia. Lui „Nár. Listy” i-se

scrie din provinciile ocupate: „Acum doi ani, guvernul din Bosnia-Herțegovina băgase în temniță 40 funcționari, fiindcă ar fi lăsat materialul pentru o broșură, în care faptele ocăr-muirii Kállay-iste sînt criticate. Kállay cumpărase întreaga editura broșurei pe preț de 150.000 fl. Mai tîrziu, slujbașii nevinovați au fost eliberați în schimbul unui revers, că nu vor cere nici un fel de satisfacție, ori despăgubire. În anul trecut, Kállay a ordînit ca să li-se împartă 7000 fl., dar' nici până azi n'au căpătat nimic”.

Sistem bánffyist și pace!

Instrucția Romei.

Instrucția pe care congregațiunea episcopilor și ordurilor călugărești a adresat-o „arhiepiscopilor, episcopilor și altor capi biserică” din Ungaria pentru „conformare”, merită să fie cunoscută mai deaproape, căci scopul ei, în cele din urmă, e să deștepte pe catolicii Ungariei la o luptă mai vie pentru libertatea bisericii.

Instrucția e datată în 28 Maiu a. c. și iscălită de cardinalul Verga, ca prefect al congregațiunii și de pro-secretarul Trombetta. Ea conține 12 puncte.

La introducere se zice:

„În timpul acesta, cînd Ungaria este agitată între împregiurări așa de dușmănoase religiei catolice și libertății bisericești, e întru adevăr un fenomen înbușcîtor, că mulți dintre cei din statul preotesc „necăutînd cele ale lor, ci cele ale lui Ius Christos” muncesc zeloși pentru cauza lui D-zeu și a bisericii, precum și în interesul poporului credincios, purtîndu-se până acum cu curagiu și rezoluți.

„Acesta e un presemn fericit pentru schimbarea înspre bine a stărilor din viitor, după zisa potrivită a sf. Ciprian: „Preotul lui D-zeu, care rămîne credincios Evangeliului și ține poruncile lui Christos, poate fi omorît, învîns însă nu”. (Epist. I. către Corneliu).

FOIȚA „TRIBUNEI”

Wilhelm Tell.

Reproducem din „Principii de estetică și poetică”, de prof. M. Străjan din Craiova, carte apărută chiar acum, următoare analizei a dramei lui Schiller:

Libertatea politică a Elveției datează încă din evul mediu, de cînd străbunii Elvețienilor de azi s'au stabilit în acei munți, pe cari prin munca și puterea brațului lor i-au făcut locuibili. Pe la sfîrșitul veacului al 13-lea, Albert de Austria, căruia electorii îi refușaseră coroana imperiului, a cărui autoritate Elvețienii o recunoscuseră de bunăvoie, voi se țină Elveția cu sila sub puterea sa, despoind-o de vechile drepturi și libertăți. Cruzimea și tirania administratorilor austriaci provocară atunci renumita conjurațiune dela Rütli și prin un crunt război Elvețienii își recuceriră vechia libertate, de care pe urmă nimeni nu s'a mai atîns pînă astăzi.

Elvețienii sîrbează în fiecare an suver-nirea luptei lor pentru independență și toate cantoanele confederațiunii iau parte la această frumoasă sărbătoare națională. Ear' eroismul acelei epoci glorioase s'a personificat cu timpul în persoana legendară a lui Wilhelm Tell, precum epoca eroică a Grecilor s'a personificat în Hercule.

Istoria nu mai admite azi existența lui W. Tell decît ca o legendă. Dar', istorică

sau fabuloasă, imaginea acestui erou este un ideal, pe care drama lui Schiller ni-l înfățișează în toată frumseța și măreția lui.

Drama are 5 acte. Prin frumoasele cîntece ale unui pescar pe lac, ale unui păstor și unui vînat pe coastele munților, variante ale cîntecului național elvețian, numit ranzul vacilor, și prin admirabile tablouri, poetul ne introduce deodată în stîlul naturii sublime și pline de viață a Elveției. Apoi, prin cruzimea unui deregător, care chinuște și cu fier aprins scoate ochii unui bătrîn țeran, al cărui fiu, Melchthal, fugise, după-ce bătut pe servitorul deregătorului care voia să-i iee boii din jug pentru o mică vină; prin nelegiuirea unui alt deregător, care atentase la onoarea familiei unui țeran, Baumgarten, din care cauză fu ucis de acesta; prin clădirea unei închisori, la cari locuitorii sînt puși cu sila să facă robote, — ni-se arată starea de ne-suferit a Elveției sub un jug rușinos și ne mai cunoscut, sub care voia să-i țină crudul Albert.

Tot în actul întăiu ni-se face cunoscut tipul și caracterul eroului dramei, împreună cu virtuțile și moravurile patriarcale ale Elvețienilor.

La tîrmul lacului, unde se aflau împreună pescarul, păstorul și vînatul coborîndu-se de pe munte, sosește în fuga mare Baumgarten, țeranul care-și răsunase onoarea în contra deregătorului cu moartea acestuia. Era urmărit de sbirii călări ai guver-

nului și cerea pescarului, să-l treacă cu luntrea sa peste lac. Nici unul nu cuteza să-l treacă, fiindcă tocmă atunci se ridica o furtună grozavă; cînd eată că vine Tell cu arcul pe umăr. Vîzînd pericolul bietului țeran, care peste câteva minute era să fie prins și dat morții de oamenii despotismului, cu riscul de a se cufunda în valuri se aruncă în luntre și trece pe fugă dincolo.

Acest om marinos însă și plin de curagiu nu intră în conjurațiune. Stauffacher, om bogat, îndemnat și de femeia sa, de origine nobilă, concepe planul unei conjurațiuni cu scop de a se elibera de sub jugul tiranului; și întîlnind pe Tell îi descopere gîndul. „Tell — îi răspunde el — scoate un miel pierdut din prăpastie și se nu dea ajutor amicilor sei? Dar' lucrăți voi și lăsați-mă pe mine afară de statul vostru. Eu nu sînt omul lungilor deliberațiuni. Aveți trebuință de mine pentru o faptă hotărîtă? chemați pe Tell, și eu nu voi lipsi”.

Actul al II-lea cuprinde conjurațiunea și dialogul nobilului de Attinghausen, tipul unui adevărat patriarh, iubitor de țeară, cu neptul seu, care ca oficer tînăr se declarase pîrtăș al lui Albert, Walter Fürst, Stauffacher și Arnold de Melchthal, reprezentanții cantonelelor Schwitz, Uri, și Unterwalden, urmați fiecărui de cîte 10 oameni, se întrunesc noaptea la Rütli, o livadă înconjurată de stînci și păduri, aci, în giurul unui foc, semna de întîlnire, încheie între dînșii acea le-

gătură; care este pînă astăzi temelia confederațiunii elvețiene. Cînd terminaseră se revîrșă de ziuă și ei se grăbiau să se împrăștie.

— Nu vă grăbiți, — zise Walter Fürst; — în vîi noaptea ține mai mult.

Toți, ca prin instinct, își iau pălăriile de pe cap și privesc cu religioșitate lumina aurori.

— La această lumină, — zice atunci Rüsselmann, preotul din Uri, — la această lumină, care pe noi ne salută mai naintea tuturor popoarelor, ce locuiesc adînc sub noi respirînd cu greu în fumul cetăților, veniți să jurăm jurămîntul noii alianțe: Să fim un singur popor de frați, pe care nici o nevoe, nici un pericol să nu-i despărță. — Toți repetă aceste cuvinte ridicînd câte trei degete.

— Să fim liberi, cum au fost părinții nostri; mai bine moartea decît a trăi în robie, — zice earăși preotul.

— Să punem credința noastră în preafinalul Dumnezeu și să nu ne temem de puterea omenească. — Și toți repetă earăși, cu mîinile ridicate, aceste cuvinte.

Partea de căpetenie în ultimele trei acte sînt cunoscutele scene, în care Tell e silit a săgeta mîrul de pe capul copilului seu, și în care, după-ce scapă din mîinile lui Gessler, îl pîndește în pădure și cu o lovitură de săgeată îl ucide. În giurul acestor două fapte

decisive sînt o mulțime de alte scene caracteristice pentru moravurile și oamenii acelor timpuri, îmbrăcate toate în vestmîntul celei mai frumoase poezii. Între ele se disting dialogurile pline de simplitate, de curagiu și demnitate ale lui Tell și fiul seu cu Gessler în actul III., și superbul monolog al celui dîntău în actul IV.!

Eată cum aprețiază această dramă un istoric măiestru al literaturii germane. *)

„Wilhelm Tell este, nu numai cea mai frumoasă dramă a lui Schiller, dar', după a mea părere, cea mai frumoasă din dramele moderne. Prin un rar privilegiu, împreună cu înălțimea de cugetare și de formă, caracteristice tragediei clasice, ea întrunește și acea libertate de mișcare, care o reclamă școala romantică. Poezia pastorală și poezia lirică se amestecă în această dramă cu marile scene, în cari se desbat interesele terii, în cari cauza sfîntă a libertății umele de entusiasm pe necunoscuții ei apărători. Poezia descriptivă își are asemenea locul ei; ea însușește pîdurile, ghețarele și lacurile, ale căror mărețe tablouri ni-le arată; ea face dintr'insele ființe vii, de a căror înfățișare ne înspăimîntăm sau o binecuvîntăm, după-cum ne apare binefăcătoare sau înfricoșată.

(Va urma).

*) S. Heinrich în „Historie de la littérature allemande”, tom. III. p. 67—79.

„De altă parte e foarte dureros, că nu chiar puțin se retrag și dela muncă, și se tem și de luptă. Cercetând cauza acestei împregiurări, aflăm mai ales, că acest fel de preoți s'au abătut dela spiritul, ce l-au primit prin punerea mâinilor (chirotonire) și ninsuind într'un mod de compătimit, „cele-ce sânt ale lumii” au decăzut cu totul dela ni-voul acelor bărbați, cari trebuie să lucreze mântuirea lui Israel.

„Evident dară înaintea tuturor cât de important lucru e, ca în Ungaria să se îm-brățoseze și întărească disciplina bisericească, și ca aceasta să se facă cu toată strângința, cu toată încrederea și concordia, ca preoții să fie vrednici slujitori ai lui Christos și credincioși administratori ai misterilor lui D-zeu, cari cu cuvântul și cu fapta să conducă poporul cel împodobit cu frumoase virtuți pe calea adevărului și a sfințeniei, și în aceste mari necazuri ale patriei comune să-și preameargă spre a lupta luptele Dom-nului cu armele dreptății”.

După această introducere, care parcă anume e îndreptată în contra §-lui 169 din proiectul despre judecătura Curiei, urmează adevărata instrucțiune, care hotărăște, dispune în numele și cu autoritatea Papei Leo XIII.

În punctul I. se dispune inculcarea canoanelor și legilor bisericești refectoare la viața morală a preoților; în punctul II., cel mai lung, se dispune despre creșterea clericiilor; în punctul III. despre reîmprobarea preoților prin exerciții spirituale; în punctul IV. despre îndemnarea preoților la împlinirea datoriilor lor de păstori sufletești; în punctul V. se recomandă întemeierea societăților pentru cultura religioasă a păturii inteligente; în punctul VI. despre instrucțiunea religioasă în școli. În punctul VII. se zice, că episcopii să nu înțeleze a lucra într'acolo, ca universitatea din Budapesta, fondată de cardinalul Pázmány, și întreținută din fonduri catolice să se restituie bisericii, și să caute a înfrunți în reușita tinerimea universitară catolică. În punctul VIII. se zice, că după ce despre datoriile cetățenești, iubirea de patrie și alte chestiuni de acestea dominează vederi greșite, predicatorii să tracteze des aceste subiecte în înțelesul enciclicelor papale: „Im-mortale Dei” și „Sapientiae christianae”.

Punctul IX. e următorul:

„Episcopii să încerce la inimă parochiilor și catichetelor credincioșilor cari nu vorbesc limba maghiară, ca să împlinească, ce e drept, cu cuvenită ascultare legea statului, în sensul căreia băieților de școală trebuie să li-se propună limba maghiară, dar studiul religiunii să nu li se propună în limba maghiară, decât atunci când băieții au învățat perfect această limbă. Aceasta o pretinde mântuirea veșnică a băieților, cât și interesul statului.

„Asemenea să dispună preoților și capelanilor, ca numai atunci să țină predici în limba maghiară, când s'au convins, că credincioșii parochiei îi pricep bine.

Dacă credincioșii parochiei sânt de diferite limbi materneli, și nu toți pricep în destul limba maghiară, parochii să caute, ca și acestor credincioși să li-se predice cuvântul lui Dumnezeu în limba maternă”.

În punctul X. se dispune combaterea indiferentismului religios; în XI. se recomandă întemeierea de ziare catolice prin provincie nu „numai în limba maghiară, ci și în alte limbi”.

În punctul XII. se zice, că împlinirea tuturor acestora atrîna dela zelul capilor bisericești. Se facă deci vizitațiuni canonică în timpuri potrivite, și să se informeze, dacă se observă cu acuratețe toate cele dispuse.

De altă parte cu cea mai mare strîngință, să se îngrijască, ca beneficiile bisericești, nu numai să nu se dea celor nevrednici, ci exclusiv celor mai vrednici, și în scopul acesta să întrevină la cei-ce au dreptul de patronat, sau de alegere.

Din parlamentul maghiar.

Sedința din 25 Iunie.

După primirea fără modificățiune a proiectului de lege despre urcarea dării de consum pentru zahăr, se aduce în discuție și primește un scurt proiect de lege cu privire la darea de casă.

Urmează răspunsurile la interpellările de urgență făcute în ședința penultimă.

Chestiunea orientală.

Ministrul-președinte Bánffy nu-și poate explica, ce l'a putut îndemna pe Ugron Gábor a se ocupa aci cu chestiunea orientală, căci a trebuit să știe Ugron, că la acest loc nu li-se vor da deslușiri mai detaliate ca și cele-ce li-s'au dat din partea ministrului de externe, a cărui politică este și politica guvernului maghiar. Guvernul maghiar este de perfect acord cu acea politică, ce dl ministru de externe o observă în chestiunea orientală. Nu poate decât repeta ceea-ce a zis ministrul de externe în delegațiune. Dl deputat Ugron a zis: „Ministrul comun de externe a declarat în expozelul seu comisiei delegațiunii austriece, că s'a ivit întrebarea, ca Europa să iee pe Sultan sub tutelă, ceea-ce e

pe cale a se face prin o acțiune bine circumscrisă la care să fi luat parte toate puterile. A declarat mai departe, că dacă Sultanul n'a fi în stare a-și asigura încrederea Europei în vitalitatea țării sale, se va apropia tot mai mult de căderea sa, astfel că în sfîrșit nici prietenii lui nu vor fi în stare a-l apăra”. În urma acestora întrebă: „În ce a constat acțiunea aceea bine circumscrisă, prin care e a se pune Sultanul sub tutela Europei?” Și mai departe: „În ce a constat acea inițiativă a ministrului comun de externe, inițiativă luată de toate guvernele în consonanță?”

Exposul dat de ministrul de externe constă din două părți. Una se referă la sfacerile din Peninsula-Balcică. În această privință zice exposul, că la inițiativa noastră au luat poziție puterile cari au subscris compromisul dela Berlin pentru status quo, ear' din această împregiurare Constantinopolul și-a luat necesara forță pentru acea acțiune, care se recere la susținerea statului quo ante. A doua parte a exposului se referă la chestiunea armeană. Ministrul de externe zice: „În chestiunea aceasta nu vom să ne angajăm și avem a mulțumi rezervei și inițiativei guvernului comun, dacă chestiunea aceasta n'a luat caracter acut”. S'a zis deci expres, că acțiunea noastră stă pe baza compromisului dela Berlin și se mărginește la asigurarea statului quo. De aci însă nu urmează ceea-ce dl deputat a dedus, că adevă am vol a lua Turcia sub tutelă; ba mai mult încă, punându-ne pe punctul de vedere al rezervei am dat expresie simpatiiilor noastre populare pentru Turcia.

Cred că dl deputat Ugron a fost dus în eroare prin alusia binevoitoare, căreia li-s'a dat expresiune în expozel. În împregiurările aceste nu pot da deci alt răspuns decât cele expuse în expozel ministrului de externe.

Ugron Gábor: Ministrul president nu ni-a arătat în răspunsul seu, cum era să fie pus Sultanul sub tutela Europei, ni-a arătat însă în mod foarte intuitiv cum însuși ministrul-president al Ungariei a ajuns sub tutelă. Constată, că expozeele contelui Kálnoky au fost întotdeauna țesute de o diplomatică finetă, pe când al lui Goluchovski este lipsit atât de finețe cât și de curaj. Acel expozel este cu rezervă față de cei tari, peste măsură lăudăros față de cei debili, îndeosebi față de Turcia este foarte provocător și dur. Ministrul cel lăuduros de externe n'a putut însă dovedi, că Austro-Ungaria mai are vre-o influență în Bulgaria. Pe urmă ori-ce politician sincer trebuie să se revoalte, auzind că puterile mari din Europa provoacă revoluția în Turcia, dar Turcia însăși o împiedică a-și face ordine în propria-i țeară. Noi avem îndeosebi în Orient interesele noastre proprii în politica externă. Nu este admisă mai departe o procedură, în urma căreia Maghiarii să devie odioși în ochii popoarelor din Balcan.

Națiunea maghiară trebuie să protesteze în contra principiului, că chestiunea orientală există numai pentru-ca puterile cele mari se săvîrșească o divisiune.

Nu poate lua spre știință răspunsul lui Bánffy.

Majoritatea ia răspunsul la cunoștință.

Lueger.

Bánffy Dezső își dă apoi răspunsul la interpellările făcute de Holló și Meszlényi în chestia atacurilor lui Lueger.

Tonul și maniera lui Lueger — zice Bánffy — nu învoală demnitatea și serioșitatea, pentru de a se discuta asupra lor aci în parlament.

Acțiunile interprinse de Lueger în Viena sînt de acea natură, că asupra-ne nu pot ave nici o înfrîngere. (Mișcare în stînga). Dacă agitațiunile lui Lueger s'ar referi la relațiunile dintre Austria și Ungaria, atunci ar fi datorința guvernului de acolo a să îngrijă de o pedepsire a lui co-răspunzătoare, ce e a se săvîrși în cadrul legii.

Nu trag la îndoială, că guvernul austriac își va și împlini datorința, întrucât va ține de lipsă și astfel nici nu țin de cuviincios a mai reflecta pe baza informațiilor din jurnale la atacurile nedemne. Și apoi, onor. casă, să nu ne fie prea neplăcut, dacă sîntem atacați, căci doar' și dl deputat Ugron a atacat Austria și cercurile conducătoare de acolo într'o vorbire publică ținută de curînd, deși nu tocmai cu cuvinte atât de necorecte și murdare ca Lueger. Deci să nu criticăm prea aspru cuvintele lui Lueger, cu atât mai mult, că libertatea vorbirii li este asigurată, atât în urma caracterului seu de viceprimar, cât și ca membru al parlamentului.

Dejudecă aspru și categoric toate acele expresiuni, cari se refer la laxarea raportului de drept public dintre Austria și Ungaria, dar' a lua dispozițiuni în contra lor deocamdată nu o află de necesar.

La interpellarea lui Meszlényi cu privire la răspîndirea unor publicațiuni agitatorice în

Ungaria, îndreptate în contra Ovireilor, observă, că răspîndirea publicațiunilor menite de a agita vre-o naționalitate sau confesiune este oprită în lege, deci îndată-ce guvernul va primi pozitivă informațiune, că există broșuri de natura indicată, va lua măsurile de lipsă pentru cassarea lor.

Cere luarea spre știință a acestui răspuns.

După unele reflexiuni făcute de Holló și Meszlényi, răspunsul lui Bánffy se ia spre știință.

Antisemitism.

Adunarea dela Hainburg.

Adunarea a fost pusă la cale de către reuniunea antisemită din orașul acesta foarte plăcut de pe malul Dunării, bine cunoscut prin fabrica sa de tutun și țigări.

Deja înainte de amiază sosiră din Pressburg o ceată de bicicliști, ear' după ei cu fiecare vapor câte un cîrd de locuitori din Ungaria, așa că numărul lor ajuns la 300, printre care „mulți Maghiari”.

Dintre frunții antisemiților vienezi au sosit Dr. Lueger, deputatul dietal Polzhofer și președintele reuniunii antisemitice din Viena, Dr. Psenner. Deasemenea din împregiurime veni atîta lume, încât numărul celor de față ajuns la 3000; cum treceau străzile, damele de pe balconuri le aruncau flori din belșug.

La 3 ore după amiază întrunirea a fost deschisă. După vorbirea de deschidere a președintelui, un cetățean de frunte din loc, au pîșit înainte cu trei fete, care „în numele lucrătoarelor creștin-sociale din fabrica ces. reg. de tutun din Hainburg” au oferit Drului Lueger o fotografie mare a orașului, încadrată în ramă plus; ear' o domnișoară din loc li-a predat, „în numele doamnelor din Hainburg”, o tabachieră lucrată artistic.

Deputatul Polzhofer vorbi despre mișcarea în tagma meseriașilor.

După el luă cuvîntul Dr. Lueger, primit, ca pretutindeni, cu entusiasm fără margini și cu povoiu de flori. După o introducere umoristică, șeful neînfrînt al antijidanismului zise:

„Principiul meu fundamental este: *Sus fruntea! și apoi înainte fără frică!* Era odată o vreme, când aveam mai mult respect pentru Jidani, decât merită. Dar larma ce o fac Jidanii nu este decât furtună produsă prin foc de coloniști. Pe urmă să te ții, să-ți astupi nasul, ridică fruntea sa, pășește prin mijloc, și eată: mirosul greu a trecut! (Aprobări cu veselie)”. Oratorul vorbește apoi despre corpurile legislative și zice: „Dieta Austriei-de-jos a avut până acum majoritate liberală și anume de aceea, fiindcă proprietarii mari tot înăa mai trag la același ștreang cu partidul jidano-liberal. Dar se va îndrepta în curînd... (Tocmai foile vieneze de Marți seara publica rescriptul împărătesc, prin care este convocată dieta din Austria-de-jos, în sesiune extraordinară, pe ziua de 1 Iulie n., numai și numai pentru a vota o modificare a legii electorale, în urma căreia, antisemitismul, majoritatea va fi a lor. Red. „Tribunei”).

Pe urmă Dr. Lueger expune atitudinea sa față cu Ungaria. „D'aceia vorbesc la locul a-esta și despre Ungaria — continuă oratorul — fiindcă ne aflăm la granița ei și fiindcă știm, că mulți domni din Pressburg precum și din comunele învecinate de pe granița ungară sînt de față aci; ei cu toți s'au audă odată din însăși gura Drului Lueger cum gădăște el și cum se poartă față cu Ungaria. De aceea și zic dinainte, că aci nu e vorba de lupta contra Maghiarilor neoși, contra Germanilor, Slavilor și Românilor, ci pur și simplu este vorba de o luptă contra Jidanilor unguri, contra Jidano-Maghiarilor și a Maghiarilor cu 5 pitule. Întreagă această luptă se îndreapă contra corupției ovreiești, ce bîntuie în Ungaria, fără de care, după convingerea Jidanilor, n'ar pute exista nici țaranul nici meseriașul. Acolo, în Ungaria, Jidanul este în frunte pretutindeni, toată țeara este mult mai subjugată lor, decât Austria, căci acolo Jidanii poartă pe obraz masca maghiarismului, în dosul căreia ei exploatează și sug întreaga populație. (Aprobări vii, bravo-uri și eljen-uri furtunoase).

„Lupta, ce o duc contra Maghiarilor, are același caracter, ca aceea ce o fac în Austria. Eu nu mă amestec în sfacerile interne ale țării ungare, de oare-ce ele nu mă privesc. Lupta mea este îndreptată contra Jidanilor din Ungaria, cari sînt mult mai puternici decât la noi, în Austria. Acob poporul este dat pradă ovreimii cu mâine și picioarele legate. (Eljen-uri)”. Oratorul pomeneste apoi de alegerile în Ungaria (Voci Stampen, Stupava, Stomfal) și de „mijloacele ne mai pomenite ale terorismului întrubunțate acolo întru asuprirea popoarelor nemaghiare. În parlament nu sînt deputați maghiari, ci numai reprezentanți ai Jidano-Maghiarilor făcînd treburi jidănești. Văzînd

deci, că acest partid vrea să ne asuprească și pe noi, cești din Austria, apoi atunci nu ne vom lăsa, nu vom suferi aceasta (Aprobări furtunoase) și eu consider tocmai ca o datorință sfîntă a mea a mă scula în contra unor astfel de tendințe (Aprobări).

„Ear' încât privește sărbările millenare, noi în Austria n'avem de loc motive a le sërba împreună”.

Dr. Lueger încheie cu un călduros apel către Nemții din Ungaria, rugându-i să-și aducă aminte, față cu Jidano-Maghiarii, că „națiunea germană a fost aceea, care a adus și răspîndit cultura în Ungaria”.

Sfîrșindu-și vorbirea, li-s'au făcut Drului Lueger mari ovaițiuni care nu mai încetau până la plecarea trenului spre Viena.

CORRESPONDENȚA

„TRIBUNEI”.

Români redeșteptați.

Uzdin, 10/22 Iunie 1896.

(Sfînțirea steagului unguresc și primirea deputatului dietal în comuna Uzdin, comitatul Torontal).

Duminecă, în 14 Iunie n. a. c., s'a sfințit în Uzdin steagul unguresc pe seama școalei de stat de aici și a fost totodată și primirea deputatului dietal Iovanovich de către alegătorii sei.

Steagul e făcut din contribuțiile Jidovilor din Becicherecul-mare și a celor din Uzdin și din contribuțiile neînsemnate a vre-o cîtorva cărturari români trași pe sfoară de tatăl steagului: Bontilovich.

Spre înțelegerea istoriei cu steagul premit aici următoarele:

Poporul din Uzdin — adică foștii grăniceri — își are modul seu de gîndire cu totul deosebit de cel al Românilor din Ardeal, Ungaria și chiar și a părților bănățene, cari nu au aparținut la fosta graniță. Poporul nostru din Uzdin crede și acum, că din-sul e tot copilul desmierdat din vremea graniței și nici-decum nu vrea să vază, că s'a schimbat sistemul de guvernare, s'au schimbat domniile, s'a schimbat chiar și raportul sincer și strîns dintre el și slujbașii lui. Toate s'au schimbat, numai el, poporul, nu a vrut să-și schimbe părerea sa. Poporul de aici a căutat și după provincialisarea graniței a se tot vîră pe sub pielea domnilor, căci zice ei: noi tot cu domnii am trăit, și încă bine am trăit; vom ține și de acum încoace tot cu domnii, că vedem, că cu ei ne merge bine.

Fiindcă domnii le-au zis lor: nu e bine ca Polit să vă fie vouă ablegat dietal, poporul a răspuns: arătați-ne pe cine să alegem, și au ales ablegat pe cel-ce ține cu guvernul, trîntind pe naționalistul Polit. Li-s'a dat o altă momeală: voi știți cum au fost școalele „triviale”, vă vom da și noi atare școală, dar să știți că numai numele e altul. Li-a dat școala de stat ungurescă, ear' comuna s'a deobligat a da statului edificii co-răspunzător pentru școală, — lemne de foc și totodată și copiii, ce absolvă școalele comunale de aici să treacă toți la școala de stat, ca nu cumva școala de stat după vremuri să rămîna goală, numai cu învățătorul ei. Existînd școala, învățător la ea degrabă s'a căpătat. Satul-nou ni-l'a dat. Învățătorul e Bontilovich, născut în Deva. Nici un om de pe acele vremuri n'a observat lațul, nici chiar parochul bătrîn de 80 de ani: Nestorul Uzdinului.

Nici el n'a vrut să înțeleagă semnele timpului. Acum vedem, că învățătorul nostru Bontilovich numai de dascăle nu se ține. De vrea să ai birt, el îți scoate licența de birt; de vrea să fi primar lingusește-te pe lîngă el și el va vorbi pentru tine cu domnii; dacă e ca să vină deputatul dietal, el de capul lui face cele de lipsă pentru primire; cu un cuvînt, acest dascăl e de toate, numai de școală nu. Cu greu cred, că vacanțele multe din școala lui și a mai unui învățător comun de aici, le-ar ști inspectorul regesc de școale. Inspectorul de școală numai aceea nu știe, cum învățătorii de sub stăpînirea lui nu țin școală regulat, ci umblă să scoată birt pentru unul și altul, slujbă pentru care capătă plată, o părăsească și o lasă în grija Domnului. Aceasta ar fi chiar așa, ca-și-cînd ar zice episcopul către vre-un preot: mergi tu, fă-tu-lea Uzdin, dară nici s'nu botezi, nici s'nu cununii, nici s'nu înmormîntezi, dară plata negreșit să o ceri dela credincioși, eitrebuie să-ți-o plătească!! În loc ca învățătorul să învețe copiii în școală, el umblă spionînd. Îl vom spune noi la stăpînul seu. Aflăm noi ac pentru cocoul lui!!

În 2/14 Iunie, zi de Duminecă, s'a sfințit steagul pentru școala ungurescă, făcut de învățătorul Bontilovich. Ochul ager pute des de dimineață se observe, că în ziua aceea se va întempla ceva, căci încă des de dimi-

neață umblau oamenii mai repede ca de altădată, parcă fiecare ar fi avut să se pregătească pentru vre-un lucru mare și n'are voie de a mai sta de vorbă cu nime. Trei treasuri slobozite una după alta vestesc, că ziua de 2/14 Iunie e zi mare pentru Uzdin. Pe ziua aceea se aștepta se vină aici și deputatul dietal (Uzdenișii acum sînt 5 ani au ales deputat, care a ținut cu stăpînirea și nu cu ei, la toamnă nu mai vreau să alegă, căci s'au saturea de a alege deputat, fiindcă nici un Român cinstit nu alege, ci șede acasă și-și grijește de vitele lui). A și venit cu soru-sa, care e nașa steagului unguresc.

L'am primit nu de tot bine. Când a început să vorbească, poporul a început să strige: *Nu-i bun, afară cu el, nu-i bun, nu ne trebuie!* Deputatul dietal a cugetat, că e vre-o neînțelegere la mijloc și de aceea a mai așteptat puțin să se potolească vijelia, dar' noi ear' am început a striga: *Nu-i bun, nu-i bun, afară cu el!*

Atunci el a plecat și s'a cam grăbit se ajungă la școala ungurescă, căci noi mergeam după el și strigam: *Nu-i bun, nu-i bun, afară cu el!* — Văzînd deputatul dietal că cu noi nu mai poate vorbi — se va fi supărat pe noi, dar' n'avem ce-i face! Mai tîrziu vine și inspectorul școalelor ungurești, să fie și el la sfințirea steagului în biserica noastră. Și pe acesta tot așa îl primește poporul: *Nu-i bun, nu-i bun, încât acum toți domnii și-au fost eșit din fire. Ca poporul să se mai potolească, Bontilovich zice poporului: Oameni, tăceți, nu strigați că „nu-i bun”, fiindcă domnul acesta nu e ablegatul vostru, ci e domnul inspector de școală. Poporul însă strigă că poate: nici acesta nu-i bun, nu-i bun. (Poporul de aceea bag-seamă a zis că nici inspectorul unguresc de școale nu-i bun, pentru că le-a trimis aici învățător rău cum e Bontilovich). Cum să vede din cele scrise până aci, poporul n'a mai vrut să știe de domnime. Când a ales poporul acum 5 ani de ablegat pe Iovanovich, a fost bucuros că l'a ales, pentru-că a dat papricași și rachie și vin destul, de am dus și la copii acasă, de au gustat și ei, că noi — dle Redactor — am fost așa de slabi de aînger, de am ales ablegat, în loc de a asculta de protopopul Miclea, care ne zicea: Oameni buni, de ce alegeți voi ablegat, nici un sat românesc nu mai alege ablegat, numai voi alegeți. Noi am ales ca să ne facem de rușine înaintea neamului nostru, care întreg întreguț, ascultă de conducătorii sei, de preoți, numai noi n'am vrut să ascultăm de protopopul nostru și vedem, că am făcut rău.*

Să trec la sfințirea steagului. Când domnii au plecat cu steagul la biserică s'au rînduit așa, că au mers în frunte două fete albe, apoi doi copii cari ținneau de găitanele steagului, după aceea nașa steagului purtată de brațe de Bontilovich, apoi ablegatul dietal Iovanovich, fibireul, medicul cercual, medicul nostru sîntesc, niște învățători, un domn mare deia comitat și o grîmadă de Jidovi. Când poporul a văzut o ceată așa de prestîră a început a striga: *Nu-i bun, nu-i bun, și trecedu-le pe dinainte s'a pus în fața bisericii ca să vadă ce vor face domnii, intra-vor ei în biserică ca să boteze steagul școalei ungurești? Au intrat, și poporul încă a intrat după ei și a strigat: Nu-i bun, nu-i bun, afară cu Bontilovich, încât bietul de Bontilovich tremura de rușine ca frunza când o bate vîntul. Apoi a eșit poporul în calea preotului Conopan și i-a zis: Părinte, vedem că ei au adus un steag unguresc să-l boteze în biserica noastră. La aceasta părintele le-a răspuns: *Steagul, dragii mei, nu se botează, fiți voi pe pace, ci el se sfințește numai (!).* D'apoi că aceea e tot una, replică poporul. Preotul văzînd că poporul e tare furios, măcar că e în biserică, unde alta-dată e tare liniștit și ascultă cu frica lui Dumnezeu toată slujba — acum fiindcă a văzut că Bontilovich a pus la cale steagul și numai el singur a chemat atîta domnime — și-a eșit din fire și nu a lăsat ca steagul să se sfințească în biserică, măcar-că dela episcopul din Caransebeș era îngăduință pentru asta (episcopul bag-seamă nu a știut ce fel de om e Bontilovich). Și așa întreaga domnime a trebuit se ese cu steagul nesfînțit din biserică, căci pe preotul nostru mai că l-au silit să nu-l sfințească, și el a trebuit se asculte de popor. S'a sfințit apoi înaintea școalei ungurești.*

Nu pot să nu vă spun — dle Redactor, că chiar și copii din școala lui Bontilovich strigau: *Nu-i bun, afară cu Bontilovich din biserică!* încât ne miram și ziceam: „vezi și copii au băgat de seamă, că numai Bontilovich e vina la tot lucrul!”

Am scris acestea, ca să se vada că și noi Uzdenișii ne trezim din amorțala cea mare în care am căzut și că nu mai credem oricărui căputaș — nici chiar lui Bontilovich, care numai de școala lui nu se ține, ci umblă după potcoave de cai morți!

[illegible]

Publicare de licitațiune.

În 5 Iulie st. n. a. c. la 10 ore a. m. se va ține în cancelaria subscrisului comitet (strada Ureului nr. 6) licitațiune minuendă pentru repararea și adaptarea școlii din Vaidarecea, comitatul Făgărașului.

Aceasta se aduce la cunoștința publică cu adausul, că fiecare licitante e obligat a depune 5% în bani gata sau în hârtii de valoare garantate de stat dela suma de exclamare **3434 fl. v. a.**

Oferte în scris provăzute cu vadiu se primesc până la începerea licitațiunii.

Planul, preliminarul și condițiunile speciale de clădire se pot vedea în amintita cancelarie dela 8—12 ore a. m. și dela 3—6 ore p. m.

Sibiu, în 23 Iunie 1896.

Comitetul administrativ de fondul școlar a foștilor grănițeri din regimentul român I.

Pályázati hirdmény.

Az abrubbánya-verespataki nehezőké-pénzalap keretébe tartozó Verespatak nagyközségben rendszerezett és elhalálozás folytán megüresedett alorvosi állásra ezennel pályázat nyitattik.

Ezen állással évi 550 frt fizetés, 200 frt drágosági pótlék, 120 frt lótarás és 60 frt szálláspénz és annak idejében törvény szerű nyugdíjjal van összekötve.

Köteles a megválasztott orvos Verespatak nagyközségben lakni és a nagyközség bányászait és azok családtagjait ingyenesen gyógykezelni.

Fizetése a nehezőké-pénzalap kezelésénél (m. kir. bányahivatalnál) fog előleges részletekben kiiztetni.

Pályázni óhajtok az orvostudori oklevelekkel erkölcsi és szolgálati bizonyítványokkal felszerelt folyamodványukat 1896. évi július hó 15-ig alólrt elnökségnek annál is inkább adják be, minthogy a később érkező folyamodványok tekintetbe vétetni nem fognak.

Aburubányán, 1896. jun. hó 17-én.

Képes Ferenoz, Ajtay János, jegyző, elnök.

PICĂTURI DE STOMAC MARIA-ZELL.

de un efect excelent la morburii de stomac, un medicament indispensabil de casă și popular demult cunoscut la

lipsă de apetit, slăbirea stomacului, răsuflare, amiros greu, blesare, rigideală acută, colică, arsuri în gât, producere peste măsură de flegmă, galbinare, greață și vomare, carcei de stomac, scaun tare și constipațiune.

Și la dureri de cap, încălcarea peste măsură a stomacului cu mâncări și beuturi, la limbrici morburii de ficat și hămorroidale un remediu vindecător probat. La morburile numite, picăturile de stomac Maria Zell s'au dovedit de mulți ani ca cele mai bune, ceea ce confirmă sute de atestate. Prețul unei sticle dimpreună cu îndrumarea cum să se folosească 40 cr., sticlă dublă 70 cr. Expediție centrală prin apotecarul Carol Brady Kremsier (Moravia). Cumpărătorii sunt rugați a fi cu precauțiune la marca și subscriere. Să se considere ca veritabile numai astfel de picături, pe al căror ambalaj e lipită o fâșie verde cu cuvintele: „Garant veritabilitatea”.

Această fâșie e provăzută și cu iscălitura mea. [3160] 29-35

Picăturile de stomac Maria-Zell veritabile se află în Sibiu: Farmacia K. Müller, farmacia I. C. Molnar, farmacia Aug. Teutsch; Făgăraș: farmacia Pildner; Sighișoara: farmacia F. Folbert, farmacia Alb. Weber; Mercurea: farmacia Alb. Zink; Cohalm: farm. erez. S. Nagelschmidt, E. Wolf; Sebeșul-săseșc: farm. I. C. Reinhardt.

„Tipografia“, societate pe acții în Sibiu

Strada Poplăcii Nr. 15.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI“.

1. **Pădureanca.** Novela de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș., elegant. Un exemplar cu prețul redus dela 40 cr. sau 1 leu la **30 cr. sau 60 bani.**
2. **Fata Stolerului** de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
3. **Ce n'a fost și nu va fi.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
4. **Piporuș Pătru.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
5. **Păcală și tândală.** Anecdota de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.
6. **Jucării și jocuri de copii.** De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
7. **Teiu legănat.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
8. **Colăcăritul.** Obiceiurile țăranilor români la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
9. **Filica a nouă mame.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
10. **Povestea lui Ighat.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.
11. **Sfântul Nicolae.** De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
12. **Îndărăstăniul.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
13. **Blăstăm de mamă.** Legenda populară din giurul Năsăudului. De George Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
14. **Bunica de Bojens Nămeovă,** tradusă din limba boemă de Prof. Dr. Urban Isacik. Un exemplar cu prețul redus dela 1 fl. sau 3 lei la **60 cr. sau 1 leu 20 bani.**
15. **Wind și Cătrina.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
16. **Din bătrâni.** Ghicitori, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
17. **Pe pământul Turcului** de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
18. **Căldăruga cu trei picioare.** Poveste franțuzească de Eleonora Tândăseșcu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
19. **Conșoțoa.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
20. **Un peșitor îndărăstăni.** Novela de Björnsterne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
21. **Prietenul meu Văntură-Teasă.** Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
22. **Scăpăratoarea.** Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
23. **Fata Oraului din cetini.** De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
24. **Strigoaia.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
25. **Draga mamei.** Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
26. **Taina unei vieți.** De Björnsterne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
27. **Vecinii.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
28. **Păcală în satul lui.** Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
29. **Sgărețul.** Comedie de Moliere. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
30. **Lumea proștilor.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
31. **Musoi-împărat.** Poveste din popor de „Mărgineanu”. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
32. **Dina-împărăteasă și peana ei aleasă.** Poveste din popor de „Mărgineanu”. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
33. **Fulger.** Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
34. **Spice de aur.** Culese de dascălul Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
35. **Un idil în Roșeni.** Novela de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
36. **Faba isădului.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
37. **Prințesa fermecată.** Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
38. **Dina mărăgăreilor.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
39. **Doi copii.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
40. **O partidă în patru.** De Antonio Ghislașoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
41. **Poșacul bun de inimă.** Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradusă de Domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
42. **Croitorul și cei trei feciori.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
43. **Mica Fadetă.** De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
44. **Basala pșenarului.** Poveste de Nicolae Trimbișoia. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
45. **Mama invinsă.** Tragedie în 5 acte de Alexandra Parodi. Tradusă de I. L. Caragiali. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.
46. **Clara Miloi.** Novela de I. Turghenev. Traducere din limba rusă de Enea Hodoș. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.

Celor ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și preste tot vândătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Diplomă de onoare.

„Tipografia“, societate pe acții, Sibiu.

Diplomă de onoare.

Se recomandă a executa următoarele:

OPURI și BROȘURI

Placate

BILETE DE LOGODNĂ ȘI DE CUNUNIE

Carte și epistole

Circulare și preț-curenturi

Note

Mare deposit de cuverte, cerneală, reușite de scris, ceară de pecetluit etc.

Comande din afară se efectuează repede.

Bilete de vizită

după plac și cerere

Mare deposit de hârtie de scris și concept, precum și hârtie fină de epistole cu plicuri în casete.

EDITURA „TRIBUNEI“ ȘI A „FOII POPORULUI“.

Diferite cărți științifice și literare
Elegant legate sau broșurate.

Prețuri foarte moderate.

Biblioteca populară a „Tribunei“

Dicționar
român-german și german-român.

Strada Poplăcii Nr. 15.

Librărie românească în Sibiu

Strada Poplăcii Nr. 15.